

PROPOSTES RADICALS DES DE PRIORAT CENTRE D'ART

L'Escamot Roig: l'Enfance Rouge i la Banda de Tambors i Bombos de Marçà

Text: Núria Calvo
Foto: Montserrat Cortadellas

Una de les darreres activitats organitzades per Priorat Centre d'Art que hem pogut gaudir es va presentar sota el títol de L'Escamot Roig, i va tenir lloc el 18 d'agost a la pista exterior de la Sala Polivalent de Marçà.

"L'Enfance Rouge és un grup de rock de llarga trajectòria, sense fronteres ni geogràfiques ni artístiques, però amb un fort interès pels altres llocs i pel que encara és possible".(1)

Ens consta que prediquen i practiquen l'anarquia –només cal prendre nota de les cites que imprimeixen a les seves samarretes!

I la Banda de Tambors i Bombos de Marçà és una formació no professional que es va crear l'any 2005 i compta amb més de 40 components, d'ambdós sexes i de diverses edats. També van participar el 29 de desembre de 2007 a "Clasc. Música per a un triangle d'aire" sota la direcció de Llorenç Barber, musicòleg i mestre tocador de campanes: un experiment que es va desenvolupar entre el campanar i el nucli urbà del poble, on des de tres terrats estratègics les percussions, el cor i tres ferrers que anaven picant l'enclusa van omplir l'ambient gèlid i nocturn amb sons evocadors i irrepitibles.

Però aquest estiu, il·luminats per una magnífica posta de sol sota el cel net del Priorat, els de Comissariat ens tenien preparada una nova vetllada espectacular i no apta per a cervells fossilitzats: un "bolu" marcià a Marçà,

com a final de festa major del poble. Un cop més amb la iniciativa de barrejar una proposta radicalment experimental amb una manifestació de cultura popular per excel·lència: els convidats d'honor, que havien estat assajant al poble durant els quatre dies anteriors, eren L'Enfance Rouge, un trio francoitalià i francitador -si em permeteu la llicència: són el més semblant al terrorisme intel·lectual que es pot fer en música, tot i que també saben sonar melòdics i melancòlics... acompanyats multitudinàriament a l'escenari per un parell de desenes de membres de la Banda de Tambors i Bombos de Marçà: quin honor, poder posar al teu currículum que un dia, quan tenies vuit o nou anys, vas compartir escenari amb la "troupe" de Cambuzat a la plaça del teu poble, tocant la percussió guiat per Jacopo mentre François i Chiara maltractaven la guitarra i el baix! Tot i que ens van confessar que els músics locals no havien estat gaire per la feina i havien optat per anar de festa major enlloc de tancar-se a assajar, el resultat va ser prou digne...

François R. Cambuzat esgarrapa la guitarra amb maneres epilèptiques (molt diferent d'aquell jovenet que cantava com un autèntic crooner cabareter al davant d'Il Gran Teatro Amaro, fa ja vint anys!); de Chiara Locardi impressiona la seva aparent fragilitat de rossa menuda capaç de transformar-se en un animal d'escena amb tics felins i ferotges, quan toca el baix; Jacopo Andreini executa cops mestres de botxí a la percussió sense estalviar-se els gestos exage-

rats de sempre. Ah! I un parell de figures no autòctones també s'hi van apuntar: Miquel Àngel Marin (professor de clarinet del Conservatori de Vila-seca) i José Juan González "Espaldamaceta" (jove promesa del pop acústic que prové de Tarragona i que està triomfant allà on va: el bis va ser espectacular!)

Doncs les guitarres grinyolaven, els tambors i els bombos ressonaven, de vegades formant un magma eixordador, que la canalla de les primeres files gaudia amb insolent naturalitat i

falta de prejudicis. Al voltant de la taula de so -com no: és allà on tot sempre sona millor- uns quants músics tarragonins i vallencs de Pupille i Don Simón y Telefonken escoltaven amb els ulls oberts, com solen fer. I cap al darrera, la gent del poble, amb cara de pòquer, que a mesura que s'acostava l'hora de sopar anaven desfilant. Per cert, ni un sol bar obert al poble. Llàstima! Probablement haurien fet l'agost.

Des d'aquí volem celebrar totes les iniciatives que provenen d'aquesta

plataforma i esperem que tinguin la divulgació i el reconeixement que es mereixen.

Nota

(1) Extret del cartell promocional editat per Priorat Centre d'Art (no hem trobat una descripció millor!).

Per saber-ne més:

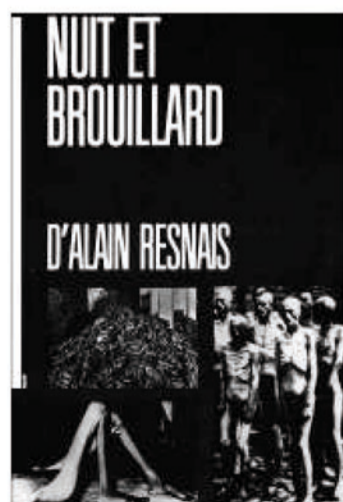
<http://www.enfancerouge.org/>
http://www.geocities.com/banda_tambors_i_bombos/

Pel·lícules

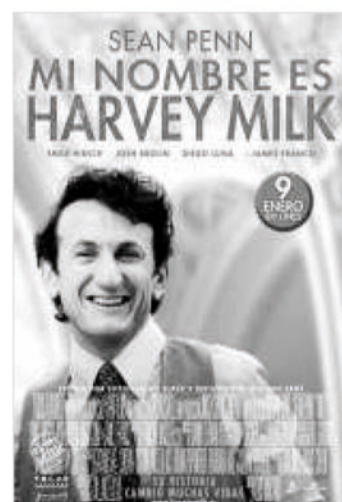

FARREBIQUE
Georges Rouquier (1947)
Docudrama sobre la vida tradicional al món rural francès en l'esdevenir d'una família tipus al llarg de les estacions de l'any. Una veritable curiositat d'un món en extinció.

Catalunya. Octubre de 2009

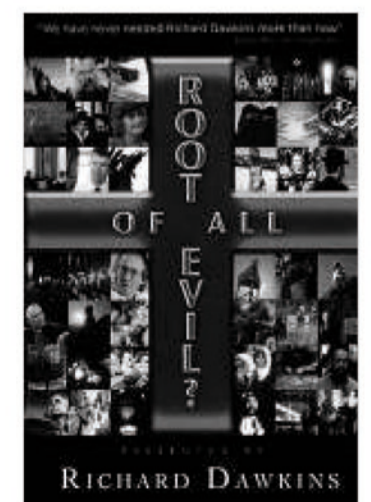
NIT I BOIRA
Alain Resnais (1955)
Impecable documental sobre la política d'extermini antisemita portada a terme pels nazis durant la Segona Guerra Mundial. Sobri i contundent. Un clàssic.

MI NOMBRE ES HARVEY MILK
Gus Van Sant (2008)
Biografia de l'activista i polític nordamericà Harvey Milk, un dels primers a declarar-se públicament gay i a lluitar per la igualtat dels drets dels homosexuals.

DE UN TIEMPO Y UNA CIUDAD
Terence Davies (2008)
Homenatge del director anglès a la seva ciutat natal. Conté filmacions antigues i actuals i cançons populars per il·lustrar l'imaginari de la classe treballadors de postguerra.

LOS ENEMIGOS DE LA RAZÓN
Richard Dawkins (2008)
Excel·lent sèrie de dos capítols realitzada pel prestigiós biòleg Richard Dawkins desmuntant les creences supersticioses que les religions imposen com a dogmes de fe.